

WOJEWODA MAZOWIECKI

LEX-P.4131. 12 .2014.PM

Warszawa, 28 kwietnia 2014 r.

**Rada Gminy Kuczbork Osada
ul. Mickiewicza 7A
09 - 310 Kuczbork**

Rozstrzygnięcie nadzorcze

Działając na podstawie art. 91 ust.2 ustawy z dnia 8 marca 1990r. ustawy o samorządzie gminnym (Dz. U. 2013r. poz. 594, 645 i 1318 oraz z 2014r. poz. 379)

stwierdzam nieważność

Uchwały Nr XXVIII/173/2014 Rady Gminy w Kuczborku Osadzie z dnia 26 marca 2014 roku *w sprawie przyjęcia programu opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt na terenie Gminy Kuczbork Osada w 2014 roku.*

Uzasadnienie

Rada Gminy Kuczbork Osada w dniu 26 marca 2014 r. podjęła uchwałę w sprawie przyjęcia programu opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt na terenie Gminy Kuczbork Osada w 2014 roku, wskazując jako podstawę prawną:

- art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. 2013 poz. 594 ze zm.),
- art. 11 a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt (Dz. U. 2013r., poz. 856).

Uchwała została doręczona Wojewodzie Mazowieckiemu w dniu 3 kwietnia 2014 r.

Dokonując oceny zgodności z prawem przedmiotowej uchwały organ nadzoru stwierdził, co następuje:

W § 16 załącznika do uchwały znajduje się zapis „ *zwierzęta gospodarskie, które uciekły, zabłąkały się lub zostały porzucone przez człowieka, a nie ma możliwości ustalenia ich właściciela lub innej osoby, pod której opieką trwale dotąd pozostawały, będą przekazywane do gospodarstwa, z którym gmina zawarła stosowne porozumienie (...)*”.

Art. 11 a ust. 2 pkt. 7 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt (Dz. U. 2013r., poz. 856) stanowi, że „program obejmuje wskazanie gospodarstwa rolnego w celu zapewnienia miejsca dla zwierząt gospodarskich”. Taki zapis ustawy nie budzi wątpliwości, że Rada Gminy ma obowiązek wskazać konkretne, jednoznacznie oznaczone gospodarstwo rolne, już na etapie uchwalania programu. Ponadto Naczelny Sąd Administracyjny w Wyroku z dnia 13 marca 2013r. II OSK 37/13 stwierdził: „(...) wykładnia celowościowa przepisu art. 11 a, który należy interpretować w powiązaniu z art. 11, prowadzi do wniosku, że dla skutecznej realizacji zadań własnych gminy polegających na zapewnieniu opieki nad bezdomnymi zwierzętami oraz ich wyłapywaniu właściwym jest określenie w sposób konkretny sposobu realizacji tych zadań, w związku z czym uchwała podejmowana na podstawie art. 11 a ustawy winna zawierać wskazanie konkretnego schroniska, jak również podmiotu zobowiązanego do zapewnienia całodobowej opieki weterynaryjnej w przypadku wystąpienia zdarzeń drogowych z udziałem zwierząt. Ustawa przewiduje bowiem krótki - roczny - termin obowiązywania programu, co przemawia za skonkretyzowaniem jego treści, dostosowanej do warunków i okoliczności występujących i przewidywanych w danym roku, a nie nadawaniu mu wyłącznie charakteru ogólnych ram, które dopiero wymagałyby dalszej konkretyzacji, co wiązałoby się nadto ze skróceniem realnego czasu podejmowania działań w zakresie opieki nad zwierzętami bezdomnymi i zapobiegania bezdomności zwierząt zgodnie z planem uchwalonym w danym roku. Za taką oceną przemawiają także sformułowania, którymi posługuje się przepis art. 11a ustawy. Określenia "zapewnienie (...) miejsca", "wskazanie", "zapewnienie (...) opieki" niewątpliwie wskazują na konieczność skonkretyzowania miejsc i podmiotów, które takiej opieki i schronienia udzielają.” Rada Gminy w Kuczborku Osadzie nie wskazała również jednoznacznie i konkretnie schroniska i lekarza weterynarii, o którym mowa w przytoczonym fragmencie wyroku, a przede wszystkim art. 11a ustawy.

Zdaniem organu nadzoru rada gminy nie wyczerpała w kwestionowanej uchwale zakresu przedmiotowego przekazanego do uregulowania przez gminę w art. 11 a ustawy o ochronie zwierząt, co skutkuje ułomnością uchwały, którą należy ocenić jako istotne naruszenie prawa, skoro uchwała nie obejmuje tych wszystkich zagadnień, które ustawodawca uznał za istotne do zawarcia w programie opieki nad zwierzętami bezdomnymi i zapobiegania bezdomności zwierząt.

Ponadto w § 12 pkt. 2 i § 15 pkt 3 znajduje się odpowiednio zapisy: „ *Skierowanie na zabiegi sterylizacji i kastracji będą wydawane do czasu wyczerpania środków finansowych przeznaczonych na ten cel w budżecie gminy*” oraz „*Finansowanie usypiania ślepych miotów odbywać się będzie do czasu wyczerpania środków finansowych przeznaczonych na ten cel w budżecie gminy.*” Ustawodawca w art. 11 a ust. 5 wskazuje, że program zawiera wskazanie

wysokości środków finansowych przeznaczonych na jego realizację oraz sposób wydatkowania tych środków. Zdaniem organu nadzoru Rada Gminy nie może ograniczać przeprowadzania wskazanych zabiegów ilością środków finansowych. Koszty realizacji programu ponosi gmina. Zatem program musi być możliwy do zrealizowania w całości i w każdym przypadku jednakowo, więc gmina musi zabezpieczyć środki finansowe, w taki sposób, aby umożliwić należyte prawidłową realizację programu.

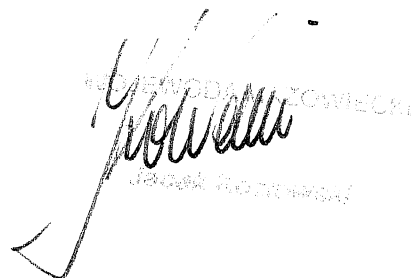
W § 11 rada gminy stwierdziła, że „*Właściciele i osoby, pod opieką których pozostawały odłowione zwierzęta, będą mogły odebrać je ze schroniska dla zwierząt po uiszczeniu opłaty kosztów związanych z odłowieniem i transportem (...)*” Natomiast w § 17 rada gminy stwierdziła, że „*(...) W przypadku, gdy możliwym jest ustalenie właściciela zwierzęcia gospodarskiego kosztami zapewnienia opieki obciążony zostanie właściciel niniejszego zwierzęcia.*”

Program co do istoty odnosi się do zwierząt bezdomnych, o czym świadczy art. 11a ust. 1 ww. ustawy „Rada gminy określa w drodze uchwały, corocznie do 31 marca, program opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt”. Zwierzę, które ma właściciela bądź pozostaje pod opieką innych osób zgodnie z definicją art. 4 pkt. 16 ustawy dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt nie jest zwierzęciem bezdomnym. Jeżeli zwierzę ma właściciela, to on za nie odpowiada na zasadach ogólnych określonych w Kodeksie cywilnym. Zatem rada gminy nie ma kompetencji regulować odpowiedzialności właścicieli w niniejszej uchwale. Ponadto powtarzanie w uchwale przepisów rangi ustawowej narusza zasady techniki prawodawczej.

W uwzględnieniu powyższego organ nadzoru uznał stwierdzenie nieważności powyższej uchwały za w pełni uzasadnione.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze Gminie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od daty doręczenia, wnoszona za pośrednictwem Wojewody Mazowieckiego.

Informuję, iż rozstrzygnięcie nadzorcze wstrzymuje wykonanie uchwały z mocy prawa, z dniem jego doręczenia.

Wojewódzki Sąd Administracyjny
Jacek Kozłowski